

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 185.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Athanasio Presbytero. 183.

Sermonibus philosophari promptum ac facile est: rebus autem arduum & difficile. Ac propterea illud auditorum animos minimè penetrat: hoc autem eos perstringit: illud enim risum mouet, hoc inertiam restringit: illud in probra, hoc in laudes definit. Illud tædio & molestia, hoc pudore auditores afficit. Itaque curandū est, ut, quæ facienda sunt, non modò dicamus, sed etiam faciamus: ne alioqui & probra habeamus, & pœnas sustineamus.

Theoni Episcopo. 184.

Habet quidem virtus non modò præmium, ut ais, sed etiam coronam ac celebrem & luculentam gloriam. Tu verò minimè facere debes, ut in vnaquaque ipsius specie, an mercedem habeat, curiosius inquiras. Maior enim ei merces constituta erit, qui non mercedis causa boni aliquid efficit. Nam si verè studio virtutis atque amore tenereris, scires profectò, etiã submota mercede virtutem ipsam mercedem & coronam ac decus & ornamentum esse, ac mercedem in seipsa habere. Quoniam autem ut mercenarius de mercede nimium anxie ac ieiunè vrges, suspicionem audientibus præbes, te, nisi merces esset, minimè factum fuisse, ut virtutem coleres. Cæterum, quoquomodo de hac re consueris, virtutem cole, quæ sui amantes ac studiosos, & hic claros, & illic clariores reddit.

Zosimo Presbytero. 185.

Iocari potiùs, quàm seriò loqui videris. Ut ut autem libeat (dicam enim quod verum est, nec reticebo) quandoquidem quotidie quæris, Quid igitur faciendum est? Ego vicissim ex te quæram, Quid igitur dicendum est? Nam si nec ab inertia nec à luxu abstinas, nec à communibus rebus manum abstineas, nec pecunias congerendi, atque ex alienis calamitatibus commoda tua comparandi, atque, quæ

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ ρωγ.

Τὸ μὲν εὖ λόγων φιλοσοφῆσαι, εὐκόλοον· τὸ δὲ εὖ πραγμάτων, δυσχερές· διὸ καὶ τὸν μὲν τῶν ἀκρόατων ἔχθη κινῆται, τὸ δὲ καθάπτεται. τὸ μὲν γὰρ γίλωτα κινεῖ, τὸ δὲ ῥαθυμίαν ἀνατέλλει. καὶ τὸ μὲν εἰς ὀνειδή, τὸ δὲ εἰς ἐπιθυμίας τελευτᾷ. καὶ τὸ μὲν ἐνοχλεῖ, τὸ δὲ δυσωπεῖ τὸς ἀκρόατας· οὐκοῦν οὐ λεκτέον τὰ πρακτέα μόνον, ἀλλὰ καὶ πρακτέον, εἴ γε μὴ μέλλοιμεν ὀνειδῆ τε ἔξεν, καὶ εὐθυμίας ὑφέξειν.

Θεωνί ἑπισκόπῳ ρωδ.

Ἐχει μὲν ἡ ἀρετὴ ἔμμενον μισθόν, ὡς φησὶ, ἀλλὰ καὶ στέφανον καὶ κλέος ἀοιδίμων. οὐ δ' ὅσον ἂν εἴης δίχαιος ἐφ' ἑκάστῳ εἶδει αὐτῆς πολυπραγματεῖν· εἰ ἔχει μισθόν, μείζων γὰρ ἔστι ὁ μισθός, τῷ μὴ εὖ μισθὸν ποιοῦντι. εἰ γὰρ ὅπως ἴσθαι φιλάρετος, ἢ δεῖς ἂν ὅτι καὶ χρεῖς ἀμοιβῆς· αὐτῇ ἡ ἀρετὴ μισθός ἐστι καὶ στέφανος καὶ ἐγκλησῶν πρῶτα. εἰ αὐτῇ τι μισθὸν ἐπιβήν, ἔχουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ὅπως μισθωτὸς ἀκριβοιοῦν περὶ μισθῶν, ἔσονται παρὰ χρεῖς τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι εἰ ἔσποθίως χρεῖν μὴ ἦν μισθός, οὐκ ἂν ἀρετῶν ἠσκησας, πλὴν ὅπως ἂν δίχαιος, ἀσκηταὶ τῶν τιμῶν καὶ ταῦτα λαμπαροῦς, καὶ κείσε λαμπαροτέρους τοὺς οἰκείους ἐργασίας, ἀποφαίνεσθαι.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ ρπε.

Ἐοικας παίζειν μάλλον, ἢ ἀσπιδάζειν· πλὴν ὅπως ἂν δίχαιος· εἰρήσεται παρ' ἐμοῦ τάληδες, καὶ ἔκκερύνεται· ἐπειδὴ ἑκάστῳ ἐρωτᾷς, τί οὐχὲν ποιεῖν; ἐγὼ σε ἐρήσομαι, τί οὐχὲν λέγειν· εἰ γὰρ μήτε τῆς ῥαθυμίας, μήτε τῆς τρυφῆς ἀπόχοιο, μήτε τῶν κοινῶν ἀφίξοιο, μήτε τῆς λεηματίας ἐσθαι ἀποστῆσαι, μήτε τοὺς τοῖς ἀλλοτρίαις γαστρῶν συμφορὰς, καὶ τὰ τῶν πενήτων σφραγίσαι.

σπερείζουσαι, οὐκ ἔχω τί λέγειν, εἰ δ' ἄλθως ἔρωτάς, μαθεῖν βεβλόμηνος, ταῦτα μὴ ποιεῖ ἀνω ποιεῖς, καὶ ῥαῖον καὶ βέλτον τὴν κακίαν ἀπαμφιάσσιο.

pauperum sunt, auertendi finem facias, quid dicam non habeo. Sin autem verè ac ferio percunctaris, vt intelligas, hæc quæ facis facere desine: atque ita faciliùs & citiùs improbitatem deponas.

Ἰσιδώρω Διακόνω. ρσγ.

Isidoro Diacono. 186.

Τὸ θεῖον καὶ τοι φανότατον ὄν, καὶ ἥλις πολλῶ λαμψότερον, ἰδῆν μὲν ἀδύνατον. εἰ δὲ γὰρ θνητοῖς ὄμμασιν ἔστι χροητὸν νοεῖν δ' οὐκ ἀδύνατον. γὰρ γὰρ μάλιστα καθαρὰ τὰς ἑαυτῶ ἀκτίνας ἀφ' ἧς τῆς θεωρίας ἔπιπεμπει. κατὰ λαβεῖν δὲ δυσχερέστατον. παντὸς γὰρ τῶ νοσ μὲν μείζον ἔστι καὶ ὑψηλότερον, εὐμνῆς δ' ἔχειν ῥαδίον. ἀρετῶν γὰρ ἀσπάζεται καὶ φιλεῖ. εἰ τοίνυν ἐθέλω μὲν τὸ πᾶσιν ἀχρηστον χροῆσαι, καὶ ἀξιώθηναι χεῖματος πᾶσαι ὑπερβαίνοντος ἀξίας, σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ φρονήσι καὶ ἀνδρεία καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἑαυτοῦς κοσμήσωμεν. ψυχῆς γὰρ ἀγνῆς τὸ πον οἰκείωτερον καὶ ἀρεπώδερον ἔχει οὐκ ἔστιται. διὸ καὶ ἔφη, ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπαύηται.

Diuinum numen, etsi clarissimum, ac Sole longè splendidius, cernere quidem impossibile est (neque enim in mortalium oculos cadit) animo autè concipere haudquaquā impossibile (mètri quippe ab omni labe quàm maximè puræ radios suos per prouidentiam immittit) comprehendere autem prorsus difficile (omnibus enim rebus quæ animo & ratione intelliguntur, maius est ac sublimi⁹) benignū verò ac placidū habere pronū & facile. Virtutè quiprè amat & exosculatur. Quamobrè si nobis cordi est, id quod captum excedit capere, ac rem dignitatem omnem superantem consequi, temperantia, iustitia, prudentia, fortitudine, aliisque virtutib⁹ nos ipsos exornemus. Neque enim aptiorem sibi ad familiariorem sedem vllam, quàm puram & castam animã esse constituit. Eoque etiam nomine ait, inhabitabo in eis, & inambulabo.

Παλλαδίω Διακόνω. ρπζ.

Palladio Diacono. 187.

Εἰ καὶ χαλεπὸν τὸ τραῦμα, καὶ θάνατον ὠδίνῃ τὸν ἀθάνατον, ἀλλ' εἰ καλέσθαι τὴν θεῖαν συμμαχίαν τὴν καὶ πᾶσαν ἢ πάσης ἀειγνητομένην κακίας, οὐδ' ἔχως λελείψεται τὸ τραύματος.

Etsi graue atque acerbum vulnus est, atque immortalem mortè accersit: tamen si diuinum auxiliū, quod & turbidos animi motus, & vitium omne vincit ac prefligat, imploraris, ne vestigium quidè vulneris relinquatur.

Ἰσιδώρω Διακόνω. ρση.

Isidoro Diacono. 188.

Καὶ οὐ τῶν λεησομένων, ὡ φρονήσεως, τέμνους, γνοῖς ἂν ἀκρίβως τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων τὸ ἀφ' ὧν φρονοῖ μὲν γὰρ ἱεροὶ χροησμοὶ τὰ δεόντα καὶ ἀρέποντα νομοθετήσαντες, εἰ ἀρχῇ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ τοῦς διδασκαλίας ἐφίστασι τῆς ἀρετῆς καλοῦντες εἰσκαμάσαι τὴν ποιησίαν. εἰ γὰρ ἀριστερὸς διδασκαλίας τρέπος, ἔκ

Ex his quoque quæ dicturi sumus (ὁ prudentiæ delubrum) quid inter diuinas & humanas leges discriminis sit perspicuè intelligere queas. Etenim diuina oracula, ea, quæ honesta & consentanea sunt, sanctientia, in principio atque in prima ætate virtutis magistros præficiunt, quo videlicet improbitati aditum intercludant. Nā hæc demum optima doctrine ratio est, nō

Bb iij